Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
M. SZPUNAR
представено на 25 октомври 2016 година[1]

Дело C-641/15

Verwertungsgesellschaft Rundfunk GmbH
срещу
Hettegger Hotel Edelweiss GmbH

(Преюдициално запитване, отправено от Handelsgericht Wien (Търговски съд Виена, Австрия)

„Преюдициално запитване — Интелектуална собственост — Директива 2006/115/ЕО — Член 8, параграф 3 — Изключително право на излъчващите организации — Публично разгласяване — Места, достъпни за публиката срещу заплащане — Телевизионни приемници, с които са оборудвани хотелски стаи“

Въведение

1. Преюдициалното запитване по настоящото дело е за тълкуване на член 8, параграф 3 от Директива 2006/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година за правото на отдаване под наем и в заем, както и за някои права, свързани с авторското право в областта на интелектуалната собственост[2]. Тази разпоредба предвижда изключително право за излъчващите организации да разрешават или забраняват по-специално публичното разгласяване на своите предавания на места, достъпни за публиката срещу заплащане.

2. Въпреки че тълкуването на понятието за публично разгласяване не повдига сериозни проблеми, правилното разбиране на понятието за място, достъпно за публиката срещу заплащане, не е така еднозначно. Става дума по-конкретно за това дали хотелската стая може да се счита за такова място. Отговорът на този въпрос изисква по-точен анализ на възникването и целта на изключителното право, закрепено с посочената разпоредба, който излиза извън рамките на буквалното му съдържание.

Правна уредба

3. Съгласно член 8, параграф 3 от Директива 2006/115:

„Държавите членки предвиждат за излъчващите организации изключително право да разрешават или забраняват преизлъчването на техните предавания по безжичен път, както и публичното съобщаване [разгласяване] на техните предавания на публиката, ако това съобщаване [разгласяване] се извършва на места, достъпни за публиката срещу заплащане на входна такса“.

1 — Език на оригиналния текст: полски.

2 — ОВ L 376, 2006 г., стр. 28; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 3, стр. 14.

4. Тази разпоредба е транспонирана в австрийското право с член 76a от Urheberrechtsgesetz (Закона за авторското право), чийто текст е по същество идентичен с цитираната по-горе разпоредба от Директива 2006/115.

Фактите, ходът на производството и преюдициалният въпрос

5. Hettegger Hotel Edelweiss GmbH (наричано по-нататък „дружество Hettegger Hotel Edelweiss“), ответник в главното производство, е дружество на австрийското право. То управлява включително хотел в местността Гросарл (Австрия). Стаите в хотела са оборудвани с телевизионни приемници, които позволяват приемането с помощта на принадлежаща на хотела колективна антена на предавания от различни телевизионни оператори.

6. Verwertungsgesellschaft Rundfunk е организация за колективно управление на авторски и сродни права. Тя управлява по-специално правата на множество национални и чуждестранни телевизионни оператори, включително на организации, чиито предавания могат да се приемат в стаите на хотела, принадлежащ на дружество Hettegger Hotel Edelweiss.

7. Verwertungsgesellschaft Rundfunk счита, че дружество Hettegger Hotel Edelweiss, като осигурява възможност за приемане на телевизионен сигнал в стаите на управлявания от него хотел, осъществява публично разгласяване на място, достъпно за публиката срещу заплащане — по смисъла на разпоредбите за транспониране на член 8, параграф 3 от Директива 2006/115 — на предавания на телевизионни оператори, чиито интереси посочената организация за колективно управление представлява. Поради това според нея дейността на дружество Hettegger Hotel Edelweiss, свързана с инсталирането на телевизионни приемници в хотелските стаи и предоставянето в тях на телевизионен сигнал, попада под действието на изключителното право на телевизионните оператори. Следователно посоченото дружество дължало справедливо заплащане в замяна на даденото му съгласие да извършва тази дейност.

8. С оглед на изложеното Verwertungsgesellschaft Rundfunk се обръща към запитващата юрисдикция с иск, предявен против дружество Hettegger Hotel Edelweiss, за предоставянето на информация относно броя на стаите в управлявания от него хотел и телевизионните канали, които могат да се приемат в тях, както и за обезщетение за разгласяването на тези канали до момента.

9. Дружество Hettegger Hotel Edelweiss оспорва основателността на иска, като по-специално посочва, че хотелските стаи не са места, достъпни за публиката срещу заплащане по смисъла на разпоредбите за транспониране на член 8, параграф 3 от Директива 2006/115, поради което разгласяването на предавания на телевизионни оператори в тях не попада под действието на предвиденото в тези разпоредби изключително право.

10. При тези обстоятелства Handelsgericht Wien (Търговски съд Виена) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Изпълнено ли е условието „срещу заплащане на входна такса“, залегнало в член 8, параграф 3 от Директива [2006/115], когато

— в отделните стаи на хотел са поставени телевизори, чрез които стопанисващото хотела лице дава възможност за приемането на сигнала на различни телевизионни и радиопрограми („телевизия в хотелските стаи“), и

— за ползването на стаята (с „телевизия в хотелската стая“) стопанисващото хотела лице изисква плащането на цена за стаята на нощувка („цена на стаята“), което включва и използването на телевизора и на телевизионни и радиопрограми, които същият позволява да бъдат приемани?“.

11. Преюдициалното запитване е постъпило в Съда на 3 декември 2015 г. Писмени становища са представили страните в главното производство, полското правителство и Европейската комисия. На основание член 76, параграф 2 от Процедурния правилник Съдът решава да не провежда съдебно заседание.

Анализ

12. С преюдициалното запитване по настоящото дело запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали член 8, параграф 3 от Директива 2006/115 трябва да се тълкува в смисъл, че оборудването на хотелски стаи с приемници и предоставянето чрез тях на достъп до телевизионен или радиосигнал представлява публично разгласяване на предаванията на излъчващи организации на места, достъпни за публиката срещу заплащане по смисъла на посочената разпоредба, и поради това попада под действието на изключителното право на тези организации, предвидено в същата разпоредба.

Понятието „публично разгласяване“

13. Във връзка с понятието за публично разгласяване Съдът вече е постановил, че поставянето в хотелските стаи на телевизионни приемници и предоставянето на телевизионен сигнал чрез тях представлява публично разгласяване по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество[3], що се отнася до авторското право върху произведения[4], както и по смисъла на член 8, параграф 2 от Директива 2006/115, що се отнася до правото на справедливо възнаграждение на изпълнителните и продуцентите на звукозаписи[5].

14. Както правилно отбелязва ответникът в главното производство в становището си по настоящото дело, предметът и обхватът на защитата, предвидена в разпоредбите, до които се отнасят посочените съдебни решения, са различни от тези съгласно член 8, параграф 3 от Директива 2006/115. Член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 се отнася до доста широкото право, признато на авторите, да разрешават или забраняват публичното разгласяване на техни произведения под каквато и да било форма и чрез каквито и да било средства. От своя страна член 8, параграф 2 от Директива 2006/115 предвижда право на продуцентите на звукозаписи[6] и изпълнителите само да получат еднократно възнаграждение за използване на публикуван звукозапис с цел публично разгласяване.

3 — ОВ L 167, 2001 г., стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230.

4 — Решение от 7 декември 2006 г., SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, т. 47 и т. 1 от диспозитива).

5 — Решение от 15 март 2012 г., Phonographic Performance (Ireland) (C-162/10, EU:C:2012:141, т. 46 и т. 1 от диспозитива).

6 — Тоест записи на изпълнения на музикални и словесно-музикални произведения.

15. Радио- и телевизионните предавания обаче са доста особен предмет на защита, що се отнася до правото на публично разгласяване. Условие за съществуване на предаването е неговото излъчване, тоест форма на публично разгласяване[7]. Следователно за разлика от произведенията, тяхното изпълнение или запис[8], публичното разгласяване не е само една от формите на използване на предаванията, а присъщ елемент на самия предмет на защита.

16. Не мисля обаче, че този особен характер на радио- и телевизионните предавания като предмет на защита е основание за различно тълкуване на понятието за публично разгласяване във връзка с предоставянето на сигнал до приемниците, с които са оборудвани хотелските стаи, от това, което е възприел Съдът в цитираните решения[9]. В тази връзка считам, че с оглед на посочената съдебна практика предоставянето на телевизионен или на радиосигнал чрез приемници, с които са оборудвани хотелските стаи, трябва да се признае за публично разгласяване на предаванията на излъчващи организации по смисъла на член 8, параграф 3 от Директива 2006/115.

17. Законодателят на Съюза обаче е ограничил изключителното право на излъчващите организации до случаите на публично разгласяване на места, достъпни за публиката *срещу заплащане*. Остава да се разгледа дали хотелските стаи представляват места, достъпни за публиката срещу заплащане по смисъла на тази разпоредба.

Понятието „места, достъпни за публиката срещу заплащане“

18. В главното производство ищецът твърди, че тъй като хотелските стаи обикновено са достъпни само за клиенти на хотела, тоест лица, които са платили или са се задължили да заплатят за нощуване, а осигуряването на възможност за гледане на телевизионни предавания с помощта на приемници, с които са оборудвани стаите, е съществен елемент от предоставяната от хотела услуга и има значение за цената на тази услуга, трябва хотелските стаи да се признаят за места, достъпни за публиката срещу заплащане по смисъла на член 8, параграф 3 от Директива 2006/115.

19. Действително буквалното съдържание на посочената разпоредба може да наведе на мисълта, че тя трябва да се схваща в посочения по-горе смисъл. Това е така, понеже, ако се вземе под внимание само формулировката „места, достъпни за публиката срещу заплащане“, изолирана от възникването, целта и ролята на член 8, параграф 3 от Директива 2006/115 в системата на авторското и сродните му права, хотелските стаи могат да се считат за такива места.

20. Считам обаче, подобно на ответника в главното производство, полското правителство и Комисията, че такова тълкуване не би било в съответствие нито с волята на законодателя на Съюза в момента на приемане на разпоредбата, нито с ролята, която трябва да ѝ бъде предоставена с оглед на настоящото състояние на техниката и пазара.

7 — Полският термин „program“, използван в член 8, параграф 3 от Директива 2006/115, не предава напълно тази особеност, но терминологията на английски (*broadcast*), френски (*émission*) и немски език (*Sendung*) не дава повод за съмнения, че предмет на защитата, предвидена в тази разпоредба, е излъчваното от излъчващите организации съдържание.

8 — Включително записите на радио- и телевизионни предавания, които на основание член 3, параграф 2, буква г) от Директива 2001/29 са предмет на защита при публично разгласяване.

9 — Този извод не се влияе от решение от 15 март 2012 г., SCF (C-135/10, EU:C:2012:140), в което Съдът е приел, че излъчването на звукозаписи в зъболекарски кабинет не представлява публично разгласяване на същите по смисъла на член 8, параграф 2 от Директива 2006/115. Това решение е постановено на същия ден и от същия състав като цитираното по-горе решение от 15 март 2012 г., Phonographic Performance (Ireland) (C-162/10, EU:C:2012:141). Различното разрешение, възприето от Съда в посочените две решения, изрично показва различното положение на хотелските стаи в сравнение със зъболекарските кабинети.

Тълкуване на член 8, параграф 3 от Директива 2006/115 с оглед на възникването му

21. Директива 2006/115 кодифицира текста на Директива 92/100/ЕИО на Съвета от 19 ноември 1992 година относно правото на отдаване под наем и в заем и относно някои права, сродни на авторското право в областта на интелектуалната собственост [10]. Член 8, параграф 3 от Директива 92/100 съответства на сегашния член 8, параграф 3 от Директива 2006/115.

22. Тази разпоредба е изготвена по модела на член 13, буква d) от Конвенцията за закрила на артистите-изпълнители, продуцентите на звукозаписи и излъчващите организации, изготвена в Рим на 26 октомври 1961 г. (наричана по-нататък „Римската конвенция“). Това се потвърждава по-специално от обяснителния меморандум към изменения проект за Директива 92/100, където във връзка с разглежданата разпоредба (фигурираща в проекта под номер 6а, параграф 3) е посочено: „Параграф 3, изготвен по модела на член 13, буква […] d) от Римската конвенция, предвижда […] изключително право на публично разгласяване на телевизионни предавания *при вече посочените в Римската конвенция условия*“ [11]. Този генезис на посочената разпоредба е потвърден и от Съда, който посочва, че „обхватът на правото на публично съобщаване [е] пряко отражение на начина, по който той е описан в член 13, буква [d]) от Римската конвенция, която го ограничава[…] до местата, достъпни за публика, срещу заплащане на входна такса“ [12]. По време на работата над Директива 92/100 не се възприема предложението за разширяване на защитата на правото на излъчващите организации да забраняват или разрешават публичното разгласяване на своите предавания извън определения в Римската конвенция обхват [13].

23. Поради това волята на законодателя на Съюза е била защитата на правото на излъчващите организации да разрешават или забраняват публичното разгласяване на своите програми да бъде с такъв обхват, в какъвто това право е защитено в Римската конвенция. Следователно понятието за места, достъпни за публиката срещу заплащане, трябва да се тълкува в съответствие с тълкуването на същото понятие на основание член 13, буква d) от тази конвенция.

24. Страните, представили становища по настоящото дело, включително ищецът в главното производство, са съгласни по въпроса, че понятието „места, достъпни за публиката срещу заплащане“ по смисъла на посочената разпоредба от Римската конвенция означава, и при всички положения към момента на приемане на тази конвенция е означавало, места, на които се събира такса непосредствено във връзка с възможността да се гледа публично разгласено в тях телевизионно предаване [14]. Необходимостта да бъде закрепено право като предвиденото в член 13, буква d) от Римската конвенция е била свързана с разпространената в ранния период от развитието на телевизията практика да се организира колективно гледане на телевизионни предавания, достъпът до което е бил срещу заплащане. Търсена е била възможност да се забрани организирането на такива прояви, ако е в разрез с интересите на операторите или на организаторите на предавани по телевизията събития. Понятието „заплащане на входна такса“ също не следва да се разбира дословно. Очевидно, подобно на други видове представления, например в киното или театъра, достъпът до залата, в която се прави представлението, е възможен само след представяне на доказателство за извършено плащане, например под формата на билет. Цената на билета обаче не е заплащане на „входна такса“ за залата, а на възможността за гледане на представление.

10 — ОВ L 346, 1992 г., стр. 61; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 120.

11 — COM/92/159 окончателен, стр. 13 от текста на английски и немски език. Курсивът е мой.

12 — Решение от 4 септември 2014 г., Комисия/Съвет (C-114/12, EU:C:2014:2151, т. 96).

13 — Вж. *Von Lewinski*, S. — In: M. M. Walter, S. von Lewinski (ed.), European Copyright Law. A Commentary, Oxford University Press, 2010, p. 327.

14 — Както член 13, буква d) от Римската конвенция, така и член 8, параграф 3 от Директива 2006/115 се отнасят до телевизионните оператори и радиооператорите. На практика обаче проблеми при прилагането на тези разпоредби възникват преди всичко във връзка с телевизионните оператори, както е и в главното производство. Поради това изложението по-долу ще се отнася преди всичко за тези оператори. Същите съображения обаче се отнасят в по-малка или по-голяма степен и до радиооператорите.

25. Ако обаче не става дума за заплащане, непосредствено свързано с възможността за гледане на телевизионно предаване, а се събират суми само за други услуги, например хранене, подобно положение не попада в обхвата на понятието „места, достъпни за публиката срещу заплащане“ по смисъла на член 13, буква d) от Римската конвенция. Подобно тълкуване на посочената разпоредба от конвенцията потвърждават признати в доктрината авторитети[15].

26. Как с оглед на това да се окачестви в светлината на член 13, буква d) от Римската конвенция услуга, свързана с разгласяването на телевизионен сигнал с помощта на приемници, с които са оборудвани хотелски стаи? Преди всичко не съм съгласен с изразеното от ищеца в главното производство становище, че хотелската стая е място, достъпно за публиката срещу заплащане по смисъла на посочената разпоредба, тъй като стаите в хотел са достъпни изключително под условие за заплащане на цената за тях. Както посочих по-горе, съгласно намеренията на авторите на Римската конвенция понятието заплащане на „входна такса“ всъщност се отнася не до самия физически достъп до определено място, а само до свързаната с този достъп възможност за гледане на разгласяваното там предаване. Същевременно заплащането на стая в хотел не е заплащане на възможност за гледане на телевизионни предавания, а на нощуване в нея. Разгласяването на телевизионни програми е само допълнителна услуга, която клиентът очаква по същия начин както наличието на течаща вода, напитки или интернет връзка.

27. Това ни отвежда към втория съществен аспект от гледна точка на тълкуването на член 13, буква d) от Римската конвенция във връзка с разгласяването на телевизионни програми в хотелските стаи. Както отбелязах в точка 25 по-горе, заплащането за предоставяне на услуги, различни от разгласяването на такива програми, например на услуги за хранене, не е достатъчно за квалифицирането на подобно положение като попадащо под действието на изключителното право, закрепено в тази разпоредба. Подобен е случаят с хотелските стаи, където заплащането представлява цена на услугата нощуване, от която разгласяването на телевизионни предавания може евентуално да бъде елемент, който е несъществен.

28. При това положение не намирам за убедителен довода на ищеца в главното производство, че достъпът до телевизия в стаята позволява да се повиши цената за нощуване, поради което част от тази цена трябва да се счита за заплащане на възможността за гледане на телевизионни предавания. Първо, обстоятелството, че достъпът до телевизионни предавания в стаята може да повиши стандарта на хотела, поради което да повлияе върху цената за нощуване, не променя факта, че това е общата цена на услугата нощуване, а достъпът до телевизионни предавания е само един от множеството елементи на тази услуга. Цената на последната зависи от твърде много фактори и без съмнение би било трудно да се определи в каква степен тя се формира от достъпа до телевизионни предавания.

29. Следва същевременно да се подчертае, че достъпът до телевизионен сигнал в хотелската стая е допълнителна спрямо основната услуга нощуване, а не обратното. Поради това е неточен доводът на ищеца в главното производство, съдържащ се в становището му по настоящото дело, изведен от сравняването на услугата нощуване в хотелска стая с допълнителни услуги, например хранене, предоставяни при публични представления в места като кина и други подобни. Очевидно предоставянето на такива допълнителни услуги срещу допълнително заплащане не изключва квалифицирането на публичното разгласяване на предавания като осъществявано на място, достъпно за публиката срещу заплащане, ако извън това се заплаща самата възможност за присъствие по време на представлението, например под формата на билет за кино. Това положение обаче е напълно различно от услугата нощуване в хотел.

15 — Вж. по-специално *Masouyé*, C. Guide de la Convention de Rome et de la Convention Phonogrammes. OMPI, Genève, 1981, p. 72 et 73; *Von Lewinski*, S. International Copyright Law and Policy. Oxford University Press, 2008, p. 218 et 219.

30. Не споделям поради това и становището на ищеца в главното производство, че заплащането за нощуване в хотел има принципно различен характер от гледна точка на тълкуването на посочените разпоредби в сравнение например със заплащането на услугата за хранене. Собственикът на заведение за хранене, оборудвано с телевизионен приемник, също може на това основание да повиши цената на своята услуга, особено по време на излъчване на особено интересна за аудиторията емисия, например спортно предаване. Припомням също, че заемането на място на масата в такова заведение обикновено е невъзможно, без да се поръчат предлаганите там храни или напитки. Това обаче не означава, че например цената на халба бира може да се приеме за заплащане за гледането на такова предаване, а заведението за място, достъпно за публиката срещу заплащане по смисъла на член 13, буква d) от Римската конвенция. Заплащането на услуга нощуване в хотелска стая има точно същия характер.

31. Доста често обаче се оказва, че посещението в заведение за хранене фактически е с цел да се гледа телевизионно предаване, а консумацията има само допълнителен характер, докато стая в хотел обикновено не се наема с цел да се гледа телевизия. Поради това услугата разгласяване на телевизионен сигнал в хотелската стая, противно на твърденията на ищеца в главното производство, няма самостоятелен икономически характер.

32. В обобщение, считам, че подобно на заведенията за хранене и други места, които могат да бъдат оборудвани с телевизионни приемници, но в които евентуално заплащането не е за възможността да се гледат телевизионни предавания, а за други предоставяни там услуги, хотелските стаи не са места, достъпни за публиката срещу заплащане по смисъла на член 13, буква d) от Римската конвенция, поради което публичното разгласяване в такива стаи на предаванията на излъчващи организации не попада в обхвата на изключителното право на тези организации, защитено по силата на споменатата правна уредба.

33. Тъй като и законодателят на Съюза, приемайки разпоредбата на член 8, параграф 3 от Директива 92/100 (понастоящем член 8, параграф 3 от Директива 2006/115), не е имал намерението да разширява тази защита извън предвидения в Римската конвенция обхват, в светлината на споменатата конвенция тази разпоредба трябва да се тълкува в смисъл, че използваното там понятие място, достъпно за публиката срещу заплащане, не обхваща хотелските стаи.

Тълкуване на член 8, параграф 3 от Директива 2006/115 с оглед на настоящото състояние на техниката и пазара

34. Ако правилно разбирам становището на ищеца в главното производство, той привежда и довода, че предвиденото в член 13, буква d) от Римската конвенция ограничение на обхвата на защита на правото на излъчващите организации да решават относно публичното разгласяване на техните предавания възниква с оглед на състоянието на техниката и пазара, което е преобладавало към момента на приемане на конвенцията, но понастоящем е претърпяло пълна промяна. Той по-специално обръща внимание, че към онзи момент притежаването на телевизионен приемник у дома е било значително по-слабо разпространено отколкото днес, а в хотелските стаи такива не е имало изобщо или са били много малко. От тази позиция според него разпространена практика била организирането на публични прояви, достъпни срещу заплащане, за показването на телевизионни предавания, което било причината в Римската конвенция да се въведе правото на излъчващите организации, формулирано в съответствие с това положение. Понастоящем обаче предвид на промяната в посоченото положение високата степен на защита на авторските и сродните права, обслужвана от Директива 2006/115, според ищеца в главното производство изисква по-различно тълкуване на член 8, параграф 3 от тази директива.

35. Този довод заслужава внимание. Самият аз подкрепям динамичното тълкуване на правните разпоредби, годно да адаптира съдържанието им към променящите се фактически обстоятелства и позволяващо едновременно с това да се постигнат обслужваните от съответните разпоредби цели[16]. Две са причините обаче, поради които не считам, че такава интервенция би била необходима или възможна по настоящото дело.

36. Първо, според мен разпоредбата на член 8, параграф 3 от Директива 2006/115, дори да е изготвена по модела на разпоредба от подписаната през 1961 г. Римска конвенция, не е чак толкова остаряла, както допуска ищецът в главното производство. Очевидно разпространението на частните телевизионни приемници променя начина на гледане на телевизия. Публичното показване на телевизионни предавания обаче не е изчезнало. По-специално предаването на спортни прояви често е публично разгласявано в различни „места за привърженици“, кина, открити кина и пр. Често тези прояви са платени, поради което попадат в обхвата на правото, защитено съгласно член 8, параграф 3 от Директива 2006/115.

37. Второ, динамичното тълкуване на правните разпоредби е оправдано само при условие че отчита целта, която е искал да постигне законодателят с приемането на съответните разпоредби, и обслужва постигането ѝ при променените фактически обстоятелства, а не я замества с други цели. От тази позиция не би било оправдано да се приеме, че ако подписалите Римската конвенция не са имали за цел да изключат от обхвата на изключителното право на излъчващите организации приемниците в хотелските стаи, тъй като в тях обикновено не е имало такива приемници, то понастоящем посочената конвенция трябва да се тълкува в смисъл, че приемниците в хотелските стаи попадат в обхвата на посоченото право.

38. Обратно, подписалите конвенцията не са взели предвид приемниците в хотелските стаи, но са имали за цел да изключат от обхвата на изключителното право случаите на публично разгласяване на предавания в места като заведения за хранене, в които не се плаща специално за разгласяването на тези предавания, а положението при хотелските стаи е аналогично с това на заведенията за хранене[17]. Поради това динамичното тълкуване изисква всъщност, в съответствие с целта на подписалите конвенцията, от обхвата на изключителното право да се изключат и хотелските стаи.

39. Поради това не считам, че промяната във фактическите обстоятелства, настъпила след момента на подписване на Римската конвенция, е основание за тълкуване на Директива 2006/115, което изцяло се отклонява от целите и волята на подписалите я страни.

Останалите доводи на ищеца в главното производство

40. Ищецът в главното производство привежда в становището си по настоящото дело и довод от икономическо естество. Според този довод управляващите хотели субекти извличат икономическа изгода от предлагания в стаите достъп до телевизионни предавания (достъпът до телевизия повишава стандарта на хотела, с което се повишава и цената за нощуване), което не би било възможно в отсъствието на предоставяните от излъчващите организации услуги, а същевременно тези организации не се ползват в съответната степен от посочените изгоди.

41. Във връзка с този довод най-напред следва да се отбележи, че в отсъствието на предоставяните от телевизионните оператори услуги действително не би имало нито търсене, нито предлагане на тези услуги, включително в хотелските стаи. Това твърдение е съвсем очевидно и се отнася в същата степен за всички предоставяни хотелски услуги.

16 — Вж. моето заключение по дело Vereniging Openbare Bibliotheken (C-174/15, EU:C:2016:459).

17 — Вж. точка 30 от настоящото заключение.

42. Що се отнася до дела от икономическите изгоди, следва да се има предвид, че по-голямата част от телевизионните предавания се излъчват за т.нар. свободно приемане, което означава, че операторът не изисква заплащане за приемането на телевизионното предаване. Операторът обаче се издържа от реклама и други търговски съобщения (а при публичните оператори и от различни видове субсидии), чиято цена (цената на ефирното време, която излъчващата организация определя на рекламодателите) зависи и от очаквания брой зрители. По-големият потенциален брой зрители поради възможността за приемане на предаването на оператора и в хотелските стаи следователно има положително влияние върху доходите на оператора, макар и на практика то да не е голямо. Поради това не може да се твърди, че излъчващите организации изобщо не се ползват от икономическите изгоди, произтичащи от достъпа до телевизионни предавания в хотелските стаи [18].

43. Накрая, що се отнася до силно подчертаното от ищеца в главното производство влияние на достъпа до телевизия в хотелските стаи върху стандарта на хотела, следва да се отбележи, че всъщност днес тази услуга е толкова разпространена, че не съществува единствено в хотелите с най-нисък стандарт. Казано с други думи, възможността за разгласяване на телевизионни предавания в хотелските стаи е практически необходимо условие за осъществяване на хотелиерска дейност от средно или по-високо ниво.

44. Същевременно член 8, параграф 3 от Директива 2006/115 предоставя на излъчващите организации не само право на възнаграждение като например предвиденото в член 8, параграф 2 от същата директива, а и изключително право да забраняват или разрешават публичното разгласяване на своите програми. Това означава, че излъчващите организации могат да възразят срещу публичното разгласяване на техните програми от определен субект. Да се приеме, че това право обхваща и разгласяването на програми в хотелските стаи, би означавало да се предостави на операторите възможността да решават дали някой може да предоставя хотелиерски услуги или не. Макар целта на подписалите Римската конвенция да е била действително да се даде възможност на операторите да забраняват организирането на публични прояви срещу заплащане, на които се показват техни предавания, със сигурност те не са имали за цел да предоставят на операторите правото да решават относно възможността други субекти да извършват други видове дейност, в рамките на които разгласяването на телевизионни предавания е само със страничен характер [19]. Следователно предлаганото от ищеца в главното производство тълкуване на споменатата разпоредба очевидно би било в противоречие с целите на Римската конвенция, както следователно и с волята на законодателя на Съюза.

45. Накрая ищецът в главното производство привежда довода, че правото на излъчващите организации да решават относно публичното разгласяване на своите предавания трябва да се ползва от същата защита като предвидената в член 3 от Директива 2001/29 във връзка с публичното разгласяване на останалите обекти на защита на авторското право. Този довод според мен е неточен.

46. Въпреки твърдението на ищеца в главното производство няма противоречие в това, че една и съща форма на използване се урежда от различна уредба в зависимост от това дали става дума за предавания на излъчващи организации или за други обекти на защита на авторското право. Тази разлика произтича от самите правила относно тези различни обекти на защита. Както правилно отбелязват останалите участници в настоящото производство, за разлика от произведенията, които съгласно авторското право се ползват с пълна защита, предаванията на

18 — Положението е различно при операторите на платени програми, които имат възможност да решат с кого и при какви условия да сключват договори за разгласяване на своите предавания. Те могат да не ги разгласяват в хотелите или да ги разгласяват при удовлетворителна за тях цена.

19 — Очевидно в случаите, какъвто е този в главното производство, в които правата на операторите се упражняват от организация за колективно управление, обикновено става дума за получаването на възнаграждение за публично разгласяване на предавания. Това не променя факта, че формално погледнато операторите могат да забраняват такова разгласяване, още повече че посочената разпоредба е била приета за тази цел (вж. т. 24 от настоящото заключение и литературата, посочена в бележка под линия 15).

излъчващите организации, обект на сродни права, при публично разгласяване се ползват само от защита, ограничаваща се до случаите на разгласяване в места, достъпни за публиката срещу заплащане. Следователно изобщо не се налага да се приравнява степента на защита на правото на излъчващите организации във връзка с публичното разгласяване на техни предавания на степента на защита на останалите обекти на защита на авторското право.

47. Поради това анализът на член 8, параграф 3 от Директива 2006/115 трябва да се обобщи в смисъл, че нито възникването или целта на тази разпоредба, нито някакви други съображения подкрепят тълкуване на понятието места, достъпни за публиката срещу заплащане, в смисъл, че същото обхваща хотелските стаи.

Заключение

48. С оглед на изложените съображения в тяхната цялост предлагам на Съда да отговори на преюдициалното запитване, отправено от Handelsgericht Wien (Търговски съд Виена, Австрия), по следния начин:

„Член 8, параграф 3 от Директива 2006/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година за правото на отдаване под наем и в заем, както и за някои права, свързани с авторското право в областта на интелектуалната собственост, трябва да се тълкува в смисъл, че оборудването на хотелски стаи с приемници и предоставянето чрез тях на достъп до телевизионен или радиосигнал не представлява публично разгласяване на предаванията на излъчващи организации на място, достъпно за публиката срещу заплащане по смисъла на посочената разпоредба“.